RUNYX

THE EMPEROR

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

NOOT VAN DE AUTEUR

Dit is het derde boek van de Dark verse-serie. Hoewel dit verhaal draait om één specifiek koppel en hun relatie die zich over vele jaren uitstrekt, komen er personages en gebeurtenissen uit de vorige twee boeken aan bod. Als je *The predator* en *The reaper* nog niet hebt gelezen, raad ik je ten zeerste aan om dat alsnog te doen voor de volledige leeservaring.

Als je de eerste twee boeken gelezen hebt, wil ik je waarschuwen dat dit deel een stuk donkerder is. Dit boek bevat expliciete en grafische scènes van geweld en seksuele thema's.

Er zijn ook enkele inhoudelijke waarschuwingen die ik van tevoren graag wil vermelden, voor het geval je gevoelig bent voor deze onderwerpen: paniekaanvallen, posttraumatische stressstoornis, seksueel misbruik van een minderjarige, geweld tegen een minderjarige, moord, verwijzingen naar verkrachting en marteling en verwijzingen naar slavernij en mensenhandel.

Je mentale gezondheid staat altijd voorop. Als een van deze onderwerpen moeilijk voor je is, gun jezelf dan de ruimte om te stoppen met lezen of een pauze te nemen. Als je besluit verder te lezen, hoop ik oprecht dat je van deze reis zult genieten.

Dank je wel.

PROLOOG

Het huis was oud.

De ochtend was kil.

En de verhalen waren verteld.

Maar nooit luid genoeg om oren te bereiken die konden helpen.

De man stond bij een boom die hij al meer dan twee weken gebruikte om het huis te observeren. Het was een griezelige plek. Met het bos aan de achterzijde, de rivier op twee kilometer afstand en de dichtstbijzijnde weg nog een stuk verder weg, leek het regelrecht uit een nachtmerrie te komen. Vanbuiten leek het op een huis dat hij ooit had gekend – met dunne, vervallen muren die de kreten nooit hadden kunnen tegenhouden, de verrotting vanbinnen opgesloten achter de stenen.

Hij zag de jongen vroeg in de ochtend bij het raam staan. Zijn nieuwsgierige ogen probeerden iets te vinden in de dikke mist. Hij wist dat de jongen zwaar gestraft zou worden als hij werd ontdekt.

Maar de knul was dapper. Of misschien wanhopig.

Hij zou zich schuldig moeten voelen dat hij hem gebruikte, maar dat deed hij niet.

De man klikte de aansteker in zijn hand aan en hield hem omhoog als teken voor de jongen. Hij zag dat de knul het licht opmerkte en vluchtig om zich heen keek of er niemand aan kwam. Daarna knikte hij twee keer, langzaam en weloverwogen, alsof hij er zeker van wilde zijn dat de man het signaal niet zou missen.

Dapper ventje. Hij was nuttiger geweest dan de man had verwacht.

Hij zag dat de jongen de kamer inliep, weg bij het raam. Hij hoopte dat hij het zou overleven. Dat geen van hen zou sterven voordat ze werden gevonden. Dat zou zo zonde zijn.

Nu hij het antwoord had gekregen waarop hij had gehoopt, stapte de man achteruit, terug de mist in.

Ze hadden geen idee wat eraan kwam.

Geen van hen.

DEEL 1

BRIES

'Halverwege onze levensreis
bevond ik me in een somber woud,
want ik was afgedwaald van het rechte pad.'

– Dante Alighieri, *Inferno*

1

AMARA, TIEN JAAR

Ze waren aan het zoenen.

Amara keek met grote ogen toe vanachter een boom terwijl de zoon van meneer Maroni en het knappe meisje met het roze haar hun monden op elkaar drukten. Amara had nog nooit iemand met roze haar gezien.

Ze hield haar hoofd schuin en probeerde te zien wat ze precies aan het doen waren. Ze had weleens gezien dat helden en heldinnen elkaar zoenden in films, maar nog nooit in het echt. En omdat haar vader niet bij hen woonde, had ze hem haar moeder ook nog nooit zien zoenen.

Wacht eens even, zijn ze elkaars lippen aan het opeten? Bah.

Amara rimpelde haar neus en liet haar tong over haar lippen glijden om te testen hoe het voelde. Nat. Smerig. Ze trok een vies gezicht, maar bleef toekijken, om te begrijpen waarom ze er zo van genoten. Ze was niet gekomen om hen te bespioneren. Helemaal niet. Ze was gewoon door het bos aan het wandelen (wat ze absoluut niet in haar eentje mocht doen) toen ze het schuurtje tegenkwam. Nieuwsgierig was ze erheen gelopen om het te bekijken en ze had zich achter een boom verstopt nadat ze de zoon van meneer Maroni en het meisje had gezien. Het meisje van buiten.

Amara was nog jong, maar ze kende de regels goed genoeg om te weten dat buitenstaanders niet op het landgoed mochten komen. Landgoed was een woord dat ze vorige week had geleerd. *Landgoed.* Zo heette de plek waar ze allemaal woonden. Zij mocht er komen omdat haar moeder in het grote huis op de heuvel werkte.

Maar het meisje met het roze haar? Zij hoorde hier absoluut niet te zijn. Ze zou alarm kunnen slaan. Maar waarom zou ze dat doen? Misschien hadden ze wel toestemming. Ze was tenslotte samen met de zoon van meneer Maroni.

Ze waren weer aan het zoenen. Werden ze dat niet zat? Na de eerste paar seconden zag het er behoorlijk saai uit.

Amara had genoeg van het schouwspel en besloot naar huis te gaan. Het was al behoorlijk laat; de zon ging bijna onder en de lucht werd donker. In het donker was het bos best eng en bovendien mocht ze na zes uur niet meer over het landgoed rondzwerven. Als iemand haar zag, kreeg ze ongetwijfeld straf.

Met die gedachte in haar hoofd rende Amara zo snel als haar kleine beentjes haar konden dragen naar de rand van het bos. De lucht werd steeds donkerder en ze hijgde van inspanning en angst. Ze hield niet van het donker. Ze had niet tot zo laat buiten moeten blijven. Toen ze de rand van het bos bereikte, begon haar kleine lichaam te trillen. Ze struikelde over haar eigen voeten en smakte hard tegen de grond.

Au! Dat deed pijn.

Amara keek naar haar knie. Er zat een akelige plek op en hij klopte pijnlijk. Ze vertrok haar gezicht. Mama zei altijd dat ze een lage pijngrens had. Dat betekende dat ze meer pijn voelde als ze zich bezeerde. Pijngrens was ook een nieuw woord voor haar. *Pijn-grens,* herhaalde ze in gedachten terwijl ze een druppeltje bloed uit haar knie zag opwellen. Meteen werd ze misselijk en ze keek snel omhoog naar de donkere hemel zodat ze het bloed niet hoefde te zien.

'Wie is daar?' riep een mannenstem ergens verderop, wat Amara eraan herinnerde dat ze snel naar huis moest. Ze krabbelde overeind. Haar pijnlijke knie trilde, maar toch haastte ze zich naar het gebouw waar ze samen met haar moeder woonde. Terwijl ze de heuvel af liep en haar knie pijnlijk voelde kloppen, bedacht ze dat ze een hekel had aan het landgoed van de familie Maroni. Waarom moest het zo groot zijn? En waarom lag het ook nog eens op een heuvel? Heuvels waren ontzettend vervelend om op en af te klimmen.

‘Ben je weer aan het rondsluipen, Mara?’ zei een jongensstem achter haar.

Amara schrok zo erg dat ze bijna weer viel. Ze wist haar evenwicht net te behouden en draaide zich om om Vin te begroeten. Hij was haar beste vriend. Haar enige vriend, eigenlijk. En om de een of andere reden sprak hij haar naam nooit goed uit. Voor hem was ze altijd Mara geweest.

‘Vinnie! Wat doe jij hier?’ vroeg ze. Vin was maar één jaar ouder dan zij – iets waar hij haar voortdurend aan herinnerde – en hij mocht ook niet op dit deel van het landgoed komen.

Hij kwam naast haar lopen. Hij was een paar centimeter kleiner dan zij en daar plaagde ze hem graag mee, totdat hij haar eraan herinnerde dat hij binnenkort waarschijnlijk een groeispurt zou krijgen en zij niet veel langer meer zou worden. Bah, hij kon echt irritant zijn.

‘Ik was aan het trainen,’ zei hij zachtjes terwijl ze verder de heuvel afliepen. Hij pakte haar arm om haar te helpen. Oké, hij was een stuk minder irritant als hij aardig deed.

‘Wat doen jullie eigenlijk tijdens die training?’ vroeg ze voor de zoveelste keer. Vin was een week geleden, de dag na zijn elfde verjaardag, begonnen met zijn training – wat dat ook mocht zijn. Ze wist dat het iets te maken had met de grote geweren die de bewakers bij zich droegen, maar verder had ze geen idee. En Vin wilde haar niet vertellen wat ze deden, hoe vaak ze het ook vroeg.

Hij haalde zijn schouders op en keek naar het donkere gebouw rechts van hen, waar hij vandaan was gekomen. Amara volgde zijn blik en zag een andere jongen de heuvel af hinken, richting het meer. De nieuwe jongen. Iedereen noemde hem nog steeds zo, al woonde hij daar al zolang ze zich kon herinneren. Ze had hem nooit gesproken, maar iedereen zei dat hij gevaarlijk was.

‘Heb je weleens met de nieuwe jongen gepraat?’ vroeg ze, niet in staat haar nieuwsgierigheid te bedwingen.

‘Hij woont hier al vijf jaar, Mara,’ zei Vin. ‘Zo nieuw is hij niet meer.’

‘Dat weet ik,’ zei ze terwijl ze over een steen stapte. Ze waren

inmiddels bijna thuis. 'Maar iedereen noemt hem zo.'

Het licht uit het gebouw viel op Vins wilde, donkere haar en donkere ogen. Zijn ietwat scheve voortand werd zichtbaar toen hij sprak. 'Hij praat met niemand. De kinderen trainen niet met hem.'

'Hij is ook een kind,' zei Amara terwijl ze de trap opliep.

Vin schudde zijn hoofd, waardoor zijn haar heen en weer zwiepte. 'Hij is niet zoals wij. Blijf bij hem uit de buurt, oké?'

Amara keek naar het meer in de verte. Ze was nog nooit op dat deel van het landgoed geweest en toen ze dacht aan de boze jongen die er woonde, wilde ze er eigenlijk ook niet naartoe.

Op het bordes van het grote gebouw waar zij en Vin woonden – zij op de begane grond en Vin op de derde verdieping – hield ze hem tegen, want ze wilde heel graag haar ontdekking van die dag met hem delen.

'Ik heb vandaag een schuurtje gevonden in het bos,' fluisterde ze.

Vin, die naar de sterren had staan kijken, keek haar geschrokken aan. 'Je bent alleen het bos in gegaan? Ben je gek geworden?'

'Sst.' Amara keek snel om zich heen, bang dat iemand hen gehoord had. Als haar moeder erachter kwam dat ze het bos in was gegaan, zou ze huisarrest krijgen en daar had ze een enorme hekel aan. Toen er na een paar seconden niemand verscheen, ontspande ze een beetje.

'Het bos is gevaarlijk,' zei Vin zachtjes. Dat kregen de kinderen voortdurend te horen van de volwassenen om hen heen. *Ga niet het bos in.*

Amara rolde met haar ogen. 'Ik ben niet ver gegaan.'

'Maar…'

'Doe niet zo moeilijk.' Geërgerd gaf ze Vin een stomp tegen zijn bovenarm. 'En ik was daar niet alleen. De zoon van meneer Maroni was er ook. Met een meisje.' Meteen voelde ze weer de opwinding van eerder die dag, toen ze in het bos onverwacht op de twee tieners was gestuit.

Vin knipperde verbaasd met zijn ogen. 'Met een meisje? Een buitenstaander?' Amara knikte enthousiast en Vin floot zachtjes. Of dat probeerde hij tenminste. Hij oefende elke dag.

‘Ze waren aan het zóénen,’ zei Amara, haar stem nu nog zachter. ‘Kun je dat geloven? De zoon van meneer Maroni zoende met een buitenstaander!’

Vin friemelde ongemakkelijk aan zijn kraag en keek naar de toegangsdeur van het gebouw. ‘Dat is cool.’

‘Word je nou rood?’ vroeg Amara grijnzend.

Vins ronde gezicht werd nog roder. ‘Natuurlijk niet.’

Lachend gaf Amara hem een por met haar elleboog en liep ze naar de deur. Haar moeder had haar geleerd dat je mensen niet moest plagen als ze zich ongemakkelijk voelden. En hoewel Vin haar beste vriend was, voelde hij zich duidelijk ongemakkelijk, dus hield ze op.

‘Ga daar niet nog eens alleen heen, oké?’ zei Vin terwijl ze het gebouw binnenliepen.

Amara bleef bij haar deur staan en glimlachte naar hem. ‘Welterusten, Vinnie.’

Hij schudde zijn hoofd en liep naar de trap. Hij kende Amara goed genoeg om te weten dat geen enkele waarschuwing haar zou tegenhouden.

Amara keek hem na terwijl hij door de verlichte gang liep. Onder de zoom van zijn korte broek zag ze een blauwe plek op zijn been, donker en lelijk verkleurd. Toch liep hij zonder te hinken. Ze wist niet wat ze tijdens zijn trainingen met hem deden, maar het beviel haar helemaal niet. Alleen al de gedachte dat iemand haar beste vriend pijn deed, maakte haar kwaad.

Ze opende de deur van haar appartement en stapte de schemerige woonkamer in. Het was laat en haar moeder sliep waarschijnlijk al, uitgeput van een lange werkdag.

Haar moeder was de hoofdhuishoudster van het landhuis. Ze was ooit begonnen als kok, maar in de loop der jaren was ze steeds verder opgeklommen. Inmiddels had ze de leiding over de keuken, het schoonmaakpersoneel én de tuiniers. Dat waren er nogal wat, want het landgoed was heel groot. Het was een van de hoogste functies die een personeelslid kon bereiken en daarom hadden ze een fijn appartement met drie grote slaapkamers, ook al woonden ze er maar met z’n tweeën. Haar vader was jaren geleden vertrokken. Af en toe

dacht Amara weleens aan hem, maar ze had altijd meer van haar moeder gehouden. Zolang ze haar had, was ze gelukkig.

Amara liep naar de badkamer naast de woonkamer, waar de verbanddoos lag, en deed het licht aan.

'En waar ben jij geweest, jongedame?'

Amara keek op naar haar moeder, die maar een paar centimeter langer was dan zijzelf. Haar ingevlochten haar viel over haar schouder. Mensen zeiden vaak dat ze op haar leek: dezelfde donkergroene ogen, hetzelfde inktzwarte haar en dezelfde zongebruinde huid.

'Ik was met Vin aan het wandelen,' zei Amara. Het was niet de hele waarheid, maar haar moeder vertrouwde Vin.

Haar moeder schudde zuchtend haar hoofd en haar blik viel op Amara's knie. 'Ach, Mumu, wat is er gebeurd?' Amara was altijd al dol geweest op dat koosnaampje.

'Ik ben gewoon gevallen, mam.' Ze ging op de gesloten toiletbril zitten, wetende dat haar moeder de wond zou verzorgen. Zoals verwacht pakte haar moeder snel de verbanddoos, ging ze voor Amara op haar knieën zitten en legde ze haar voeten op haar schoot.

'Doet het pijn, Mumu?' vroeg ze. Dat deed het, maar Amara schudde haar hoofd. Sinds haar vader hen had verlaten, was zij haar moeders hele wereld geworden. Alles wat ze voelde – pijn, geluk, verdriet – voelde haar moeder ook. Naast Vin was zij haar beste vriendin.

'Mam?' verbrak Amara de stilte terwijl haar moeder zalf op de wond smeerde. Ze twijfelde of ze haar vraag wel moest stellen.

'Hm?' zei haar moeder terwijl ze de verbanddoos teruglegde.

'Ken je de zoon van meneer Maroni?' vroeg Amara uiteindelijk. Tot haar verbazing voelde ze haar wangen warm worden.

De groene ogen van haar moeder, die zo sprekend op de hare leken, keken haar onderzoekend aan. 'Kleine Damien?'

Amara schudde haar hoofd. 'Nee, de oudere.'

'Dante?'

Amara knikte en ze voelde dat haar hart sneller begon te kloppen. Ze sprong van de toiletbril en liep naar haar slaapkamer. Haar moeder volgde haar en deed onderweg de lichten uit. Amara opende

haar kledingkast en pakte haar nachtjapon. Ze droeg niet graag broeken. Zelfs voor school gaf ze de voorkeur aan rokken en zwierige jurken.

'Natuurlijk ken ik hem,' zei haar moeder. 'Waarom vraag je dat?'

Ze ging op het bed zitten terwijl Amara haar kleren uittrok tot ze alleen haar ondergoed met mooie blauwe bloemetjes nog aanhad. Daarna trok ze haar eenvoudige katoenen nachtjapon aan.

'O, ik zag hem vandaag,' zei Amara zo luchtig mogelijk terwijl ze op het bed klom en tegenover haar moeder ging zitten. 'Je praat nooit over hem.'

Toen ze de handen van haar moeder door haar lange haar voelde glijden, kantelde Amara haar hoofd een stukje achterover zodat ze het kon invlechten. Haar moeder zei altijd dat het daar mooier en gezonder van werd. Zolang Amara zich kon herinneren, vlocht haar moeder haar haar elke avond in, waardoor het overdag in zachte golven over haar schouders viel.

'Hij is een goede jongen,' zei haar moeder terwijl haar handen behendig werkten.

Amara had hem haar hele leven van een afstand gezien. Hij was er altijd geweest, maar ze had nooit eerder opgemerkt hoe zacht zijn haar eruitzag of hoe lang hij eigenlijk was. Ze voelde een vreemd gefladder in haar buik en wreef er snel overheen om het gevoel te verdrijven.

'Hoe oud is hij?' vroeg ze terwijl ze aan de zoom van haar nachtjapon plukte.

'Vijftien,' antwoordde haar moeder. 'Zijn moeder is gestorven toen hij nog heel jong was. Sindsdien zorgt hij voor zijn broertje. En meneer Maroni is… een erg strenge man.'

Amara staarde naar de ladekast aan de andere kant van de kamer en probeerde zich voor te stellen hoe het moest voelen om geen moeder te hebben. Niet fijn, vermoedde ze. Kinderen hoorden een moeder te hebben.

Gelukkig kon ze de hare delen.

'Je moet iets lekkers voor hem bakken, mam. Koekjes. Die met chocolade. Die vindt hij vast lekker.'

Haar moeder maakte de vlecht af en stond op zodat Amara onder de dekens kon kruipen. Ze trok het dekbed over haar heen en stopte haar stevig in. Een lieve glimlach verscheen op haar gezicht, waardoor er een kuiltje zichtbaar werd in haar wang. Amara was er altijd jaloers op geweest. Volgens Vin zou ze ook een kuiltje krijgen als ze maar vaak genoeg met haar vinger in haar wang drukte, maar tot nu toe had het nog geen resultaat opgeleverd.

'Dat is lief van je, Mumu,' zei haar moeder terwijl ze zachtjes over haar wang streek. 'Dat zal ik morgen doen.'

Glimlachend pakte Amara haar moeders rechterhand vast. Die voelde ruw van het werk, maar ook vertrouwd en warm. 'Bak er dan ook een paar voor mij.'

Haar moeder grinnikte en drukte een kus op haar voorhoofd. 'Verlies nooit je goede hart, lieverd.'

Amara begreep niet wat ze daarmee bedoelde. Hoe kon iemand zijn hart verliezen? Zonder hart kon je toch niet leven? Wat een vreemde uitspraak. Maar toch glimlachte ze terwijl haar moeder de kamer uit liep. Ze voelde zich gelukkig, veilig en geliefd.

Ze staarde naar het plafond en dacht terug aan de zoen die ze had gezien. Het had er nogal vies uitgezien, maar misschien was het leuker om zelf te doen. Misschien was dat de reden waarom die twee er niet mee konden ophouden. Waarom zouden mensen elkaar zoenen als het saai was? Ze miste vast iets.

De kamer was stil, op de zachte melodie van haar nachtlampje na. Amara sloot haar ogen en besloot meer over zoenen te weten te komen, zodat ze zou begrijpen waarom mensen het zo fijn vonden. Misschien kon ze dan, als ze later groot en mooi was, de zoon van meneer Maroni vragen om haar te zoenen. Hij was heel knap. Misschien zou hij zo aardig zijn om haar te zoenen als ze net zo knap was als hij.

Hij had ook een mooie naam. Konden namen mooi zijn? In de stilte van haar kamer, in het donker van de nacht, giechelde Amara om die gedachte en proefde ze zijn naam voor het eerst op haar lippen.

Ja, besloot ze, haar eerste zoen zou met hem zijn.